

banerne have ogsaa erklæret sig villige til at tage derimod, men kun paa den Betingelse, at de fik Elektriciteten til samme Pris som i Esbjerg og Fredericia, nemlig 3 Øre pr. Hektowatttime. Herpaa mente Nykøbing F. imidlertid ikke at kunne indgaa, idet der gøres gældende, at Elektriciteten vil blive dyrere at producere i Nykøbing end i Esbjerg og Fredericia, fordi Nykøbing ikke kan paaregne saa stor Om sætning af Elektricitet som disse to Byer, endvidere, fordi Statsbanerne ikke ville blive saa stor en Forbruger her som i de to andre Byer, og endelig, fordi Nykøbing-Værket er beregnet paa at frembringe Elektricitet med, det hedder vist, en lavere Spænding end f. Eks. Værket i Esbjerg, hvorved det gøres muligt for Forbrugerne at benytte mere besparende Lamper end f. Eks. i Esbjerg. Kommunen forlanger derfor 4 Øre pr. Hektowatttime for et aarligt Forbrug af indtil 500 Timer og derefter en aftagende Pris for et eventuelt større Forbrug, saaledes at hvis Statsbanerne benytte 1,500 Timer aarlig, saa gaar Prisen ned til det samme som i Esbjerg og Fredericia, nemlig 3 Øre pr. Hektowatttime. Men hvis Forbruget derimod bliver mindre, hvad der er nogen Sandsynlighed for, f. Eks. mellem 1,000 og 1,500 Timer, forlanger Kommunen $3\frac{1}{4}$ Øre pr. Hektowatttime, altsaa $\frac{1}{4}$ Øre mere pr. Time end Esbjerg og Fredericia. Statsbanerne ville ikke gaa ind herpaa, men ville altsaa flytte et Elektricitetsværk til Byen. Dette kan, efter min Mening, kun være, for at Statsbaneledelsen kan komme til at vise sig overfor Byen i hele sin Magt og Vælde. Thi for at spare kan det neppe være. I Anmærkningerne staaar udtrykkeligt, at Esbjerg og Fredericia Kommuner have tilbudt Statsbanerne at levere billigere Elektricitet, end Statsbanerne selv kunne producere, og denne Pris er 3 Øre pr. Hektowatttime. Nykøbing Kommune tilbyder Elektricitet med en lavere Spænding, d. v. s. en for Statsbanerne mere fordelagtig Elektricitet, for en Brøkdæl over de 3 Øre, formentlig $3\frac{1}{4}$ Øre pr. Time, da Forbruget, som jeg allerede har bemærket, sandsynligvis vil blive mellem 1,000 og 1,500 Timer aarlig. Men desuagtet foretrække Statsbanerne at flytte et af deres ufordelagtigt producerende Elektricitetsværker over til Nykøbing med — foruden hvad disse mere eller mindre udrangerede Værker staa Staten i — en Bekostning af mindst 30,000 Kr. Det forekommer mig, at Statsbanerne her for en Gangs Skyld have ladet alle Spareteorier fare og det for at faa

en Slags Hævn over en Kommunalbestyrelse, som vilde tillade sig at være medbestemmende om, hvad Pris den skulde sælge Elektriciteten til. Jeg tillader mig at henlede det ærede Finansudvalgs Opmærksomhed paa denne Sag. Det forekommer mig, at det ser ud, som der her gøres et Forsøg paa at bortødsle Statens Midler, da det efter alt, hvad der foreligger, sikkert maa anses for givet, at Statsbanerne kunne faa Elektriciteten billigere fra Nykøbings kommunale Elektricitetsværk, end de selv kunne producere den. Det ligger jo i Sagens Natur, naar Statsbanerne ikke kunne producere den i Fredericia og Esbjerg billigere end til 3 Øre Timen, medens Nybøbing Kommunalværk kan levere den til $3\frac{1}{4}$ Øre Timen. Desuden skulle Statsbanerne for selv at kunne producere Elektriciteten sætte sig i betydelig Udgift for at flytte et Elektricitetsværk over til Nykøbing.

Jeg vil derefter tale et Par Ord om en anden gammel Bekendt. Det er Digesagen paa Falster. Ærede Medlemmer ville maaske have lagt Mærke til, at der paa deres Pladser er omdelt et Andragende fra Bestyrelsen for Falsters Digelag til Ministeren for offentlige Arbejder. Det gaar ud paa at fritage Interessenterne for Vedligeholdelsen af Høfderne paa Falsters Sydspids. Under den saakaldte Stormflod den 13. November 1872 blev en stor Del af Sydfalster oversvømmet. Tabet af Mennesker og Dyr saavel som af Ejendom var ret betydeligt. I den Anledning udkom der en Lov, der er stadfæstet den 23. Maj 1873, hvorefter der skulde opføres et Dige for at undgaa slige Katastrofer i Fremtiden. Diget skulde være 12 Fod højt, og Staten yde et Bidrag dertil af 180,000 Kr., medens Amtet skulde yde 288,000 og de paagældende Lodsejere, hvis Jord havde lidt under Stormfloden, 234,000, at betale i Løbet af 28 Aar. Desforuden skulde de vedligeholde Diget. Da dette var fuldført, viste det sig, jeg kan sige desværre, at der var 40,000 Kr. tilovers. Jeg siger desværre, fordi dette Overskud blev benyttet saaledes, at Lodsejerne fik en stor Udgift yderligere i Fremtiden. De 40,000 bleve nemlig benyttede til at bygge de saakaldte Høfder for, som skulde beskytte den højtliggende Sydspids af Falster. Det er en Lerklint, der stadig undermineres af Søen ligesom Lerkliner mange andre Steder i Landet. Denne Klint kom aldeles ikke Digerne ved, og Lodsejerne ved den bidrog ikke til Digets Opførelse og skulde heller ikke bidrage til dets Vedligeholdelse i Fremtiden. Den